

ΡΟΜΗΚ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τῶν ὅρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ'εὐθείας πρὸς ἐμέ,
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνον—ὁ κ τ ῶ φ ρ ά γ κ α ε ἶ ν α : μ ὁ ν ο.
Γιὰ τὰ ξένα ὁμως μέρη—δ ἑ κ α φ ρ ά γ κ α κ α ἰ σ τ ὶ χ έ ρ ι.

Εἰκοστὸν καὶ τέταρτον ἀριθμοῦντες χρόνον
'στὴν κλεινὴν ἐδρεύομεν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Ἔτος χίλια κ'ὀκτὼ κ'ἐννακόσα,
νεα δρᾶτις Ρωμῶν μὲ τὴν γλῶσσα.

Ὁκτώθριος, ὀγδόη καὶ δεκάτη,
κ'ἀσφάλεια 'στὸ κράτος ὑπερτάτη.

Πενήντα πέντε μετρῶ καὶ χίλια,
κ'ὅλοι μαζί μας ἔχουνε ζήλεια.

**Οἱ δύο ξύλινοι πετοῦν
καί'στὸν αέρα συζητοῦν.**

Καὶ γίνεται κ'αὐτὸς
σὰν ἓνας ἀετὸς,
σὰν ὄρνις, σὰν γεράκι,
σπουργίτης καὶ κοράκι.

(Ὁ Φασουλῆς κ'ὁ Περικλῆς πετοῦν μ'ἀεροπλάνον,
κ'οἱ δύο τῶν ἀπὸ'ψηλὰ βλέπουν τὸν κόσμον νάνον).

Ἐστὰ χρόνια τὰ καινούρια
θὰ βλέπης ἀνεμόπους
φτερὰ καί'στὰ γαϊδούρια,
φτερὰ καί'στοὺς ἀνθρώπου

Ποῦ πᾶμε τώρα, τέρας;
Ἐπάνω 'στοὺς αἰθέρας.
Ἡ γῆ λοιπὸν ἐρρέτω...
'στοὺς σκώληκας ἀνήκει...
Τὸν κόσμον, Περικλέτο,
τὸν βλέπω σὰν μυρμηκι.

Παῦσε νὰ τσαμπουνᾷς,
πέτα μὲ μηχανάς,
πέτα μ'ἀεροπλάνα
καὶ σύ, βρὲ μαλαγάνα.

Ὁ γαῖδαρος πετᾷ:
καθεὶς θὰ σ'ἐρωτᾷ,
καὶ σύ, βρὲ κουνενέ,
θὰ τοῦ φωνάζῃς ναί.

Καὶ μούντζωνε πετῶν
τὴν γῆν τῶν ἐρπετῶν,
τὴν γῆν τῶν ἀνηθίκων
καὶ βρωμερῶν πιθήκων.

Ἄμμι πετᾷ κ'ἐκεῖνος,
ποῦ λέγετ'εὐγενέστερον
καὶ κάπως σωφρονέστερον
ἔλων τῶν ἄλλων κτήνος;

Ἵψηλὰ θὰ κτίζουν τὴν φωλιά 'στὸ μέλλον οἱ θνητοί
καὶ δὲν θὰ τοὺς χρειάζωνται καὶ στόλοι καὶ στρατοί.
Ἵψηλὰ θὰ κτίζουν τὴν φωλιά καὶ σκώληκες ἀκόμη,
καὶ Βασιλεῖς πανύμνητοι, λακέδες, ἵπποκόμοι.

Κι'αὐτὸς θὰ λὲς πετᾷ,
κ'ἀφ'ὕψηλου κυττᾷ
μὲ τόσον οἰκτιρμὸν
τὴν γῆν τῶν ὀδυρμῶν.

Μόχθους ζωῆς δὲν θὰ τραγῶ
σὲ κόσμον, ποῦ νοσεῖ...
ὁ Βίλμπουργ Ράιτ εἰμ'ἐγώ,
κ'ὁ Δελαγκράντς ἀσού.

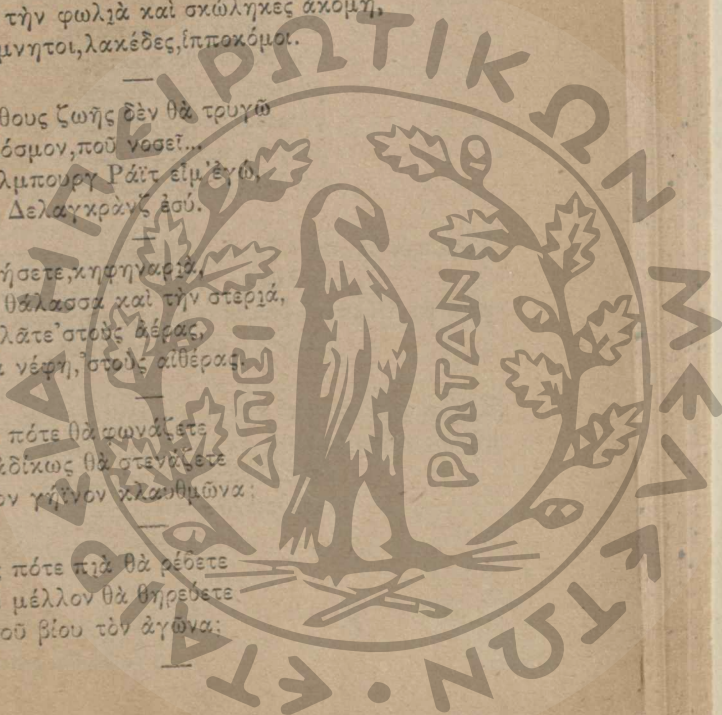
Δὲν λησμονεῖ τοὺς χρόνους
τῆς πρώτης ἐποχῆς,
ποῦ μὲ τοσοῦτους πόνους
ἔζοῦσε δυστυχῆς,
καὶ τὴν ἀπὸ'ψηλὰ
τὴν γῆν περιγελά.

Ἀφήσατε, κηφηγαῖοι,
τὴν θάλασσα καὶ τὴν στεριά,
κ'ἐλάτε 'στοὺς ἀέρας,
'στὰ νέφη, 'στοὺς αἰθέρας.

Τώρα σὰν ἀποκάμη,
βρὲ Περικλέτο βλάμη,
ἀπὸ τῆς γῆς τοὺς πόνους,
τὰ δάκρυα, τοὺς στόνους,
τὸν κόσμο φασκελόνει
καὶ μπαίνει σὲ μπαλόνι.

Ὡς πότε θὰ φωνάζετε
κ'ἀδίκως θὰ στενάζετε
'στὸν γῆινον κλαυθμῶνα;

Ὡς πότε πᾶ θὰ ρέδετε
καὶ μέλλον θὰ θηρεύετε
'στοῦ βίου τὸν ἀγῶνα;

Τόσος αἰθήρ σὰς προσκαλεῖ κι' ὀρίζων ἀνοικτὸς,
καὶ σεῖς στήν γῆν σαλπίζετε
καὶ διαρκῶς ἐλπίζετε
πῶς θὰ γενῇ καλλίτερος ὁ κόσμος ὁ φρικτός;

Τόσος αἰθήρ μὰς προσκαλεῖ
κι' ἐν τούτοις, ἄνθρωποι τρελλοί,
πνίγεσθε τώρα γιὰ καιρὸ
σὲ μία κουταλιά νερό.

Τόσος αἰθήρ τριγύρω, καὶ σεῖς τὴν γῆν προκρίνετε,
ποῦ μόνον ἢ φαυλότης καυχᾶται κι' ἐναθρύνεται.
Τόσος αἰθήρ τριγύρω, καὶ σεῖς ὥσαν τσιμπούρια
κολλήσατε στὴ γῆ
μονάχα γιὰ φαγὶ
καὶ γιὰ νὰ προσκυνᾶτε τὰ ξέστρωτα γαϊδούρια.

Ὡ Περικλῆ μαζέτα,
πρὸς ὕψη τώρα πέτα,
κι' ἐντὸς ἀεροπλάνων
γέλα μικροὺς μεγάλους,
καὶ τῶν ἰσπεφάνων
μυκτῆριζε τοὺς λάλους.

Κάλει καὶ τὴν Ἑλλάδα,
τῆς δόξης τὴν κοιλάδα,
τοῦ κόσμου τὴν τροφόν.

Ἐπάνω τῶν αἰθέρων,
ἔπάνω τῶν ἀέρων,
ἔπάνω τῶν νεφῶν.

Κάλεσε σὲν ἀέρα
καὶ τὴν κλεινὴν μητέρα,
ὅπου πρεσβεῖαις πάντοτε τῶν σεβαστῶν πατέρων
δεσπόζει καὶ κυριαρχεῖ τοῦ κράτους τῶν ἀέρων.

Π. — Τί χαρά μας! τί χαρά!
τώρα θάχωμε φτερά.
Τώρα πλέον, Φασουλῆ,
προσφωνήσεις δὲν θὰ κάνης,
μὰ θὰ γίνεσαι πουλὶ
καὶ στοὺς οὐρανούς θὰ φθάνης.

Στὰ ψηλὰ θὰ περπατῆς,
τῶν ἀέρων θὰ κρατῆς,
μήτε θάσαι, μασκάρᾳ,
γλωσσόκοπος συμπολίτης,
μόνο θὰ φορῆς φτερά
καὶ θὰ φαίνεσαι σπουργίτης.

Τότε πῶς δὲν θὰ σ' ἀκούη κάθε παληοκαφενές
νὰ λαλῆς γιὰ τοὺς πολέμους...
πότε μὲ τ' ἀεροπλάνᾳ, πότε μὲ τῆς μηχαναῖς
θὰ πετᾷς εἰς τοὺς ἀνέμους

Κι' ἐνὰ φόβο δυνατό θάχης μοναχά, ζαγάρι,
μήπως κάποιος κυνηγὸς γιὰ σωστὸ πουλὶ σὲ πάρῃ,
καὶ σοῦ ρίξῃ μιὰ σπαλιόρα
μέσα σ' ἀλλά πτεροφόρα.

Ἀεροπλάνον μας ταχύ,
πέραν κοιλάδα δυστυχῆ,
κι' ὅπερ τὸν κόσμον αἶρομαι
καὶ πρὸς τὰ νέφη φέρομαι.

Καὶ μ' ἐξαρσιν ποιήσεως
τῆς ἀνθρωπίνης πτήσεως
παιᾶνας ἀνακρούω.

Βλέπω κοντὰ τοὺς οὐρανούς,
καὶ τῶν νεφῶν τοὺς κεραυνούς
καὶ τὰς βροντὰς ἀκούω.

Ὅμως πές μου, Φασουλῆ,
σὰν γενῆς ποτὲ πουλὶ,
τί θὰ κάνης;

Φ. —

Πῶς γελῶ...
θὰ πηγαίνω στὰ ψηλὰ,
κι' ἀπ' ἐκεῖ, βρὲ μπουνταλά,
τοὺς Ρωμηούς θὰ κουτσουλῶ.

Θὰ κουτσουλῶ κι' ἡγήτορας,
ποῦ μὲ θηλειᾶς μὰς πνίγουν
μονάχα γιὰ τὸ κόμμα.

Πρὸ πάντων δὲ τοὺς ρήτορας
καθ' ἣν στιγμὴν ἀνοίγουν
δρὸ πιθαμαῖς τὸ στόμα.

Ἐπὶ νεφῶν ἵππεύωμεν,
τὴν γῆν ἄς ταλάνισωμεν,
μ' ἀεροπλάνᾳ σπεύσωμεν
ν' ἀεροκοπανίσωμεν.

Μουντζῶστε τὰ πρωτεῖα
τῶν ἐπὶ γῆς τρανῶν
καὶ τῶν ἐπιφανῶν.

Κι' ἐλάτε πολιτεία
νὰ γίνῃ μετ' ὀλίγον
τῶν Νεφελοκοκκυγῶν.

Τὴν κόπρον ἄς ἀφήσωμεν τοῦ κόσμου τὴν Ἀδελφίαν
κι' ἐλάτε ν' ἀνιδρύσωμεν Νεφελοκοκκυγίαν.
Ἐμπρός, Νεφελοκοκκυγες τῆς γῆς τῆς παπαρδέλας,
ἔπάνω στὰς νεφέλας.

Π. — Κάτω θεομοὶ πολιτειῶν, κάτω καθένας φόρος...
τοὺς γράφει στήν πατοῦνα του καθεὶς ἀεροπόρος.
Ἐπιδοθῶμεν ὅλοι μας στὴν ἀεροπορείαν
καὶ πάντα γρίφον λύσωμεν καὶ πᾶσαν ἀπορίαν.

Μὲ μόχθον σήμερα τοῦ ζῆν πορίζεσαι τοὺς πόρους,
μήτε τὸν ἐπιούσιον μ' ὀρεῖ κανεὶς νὰ βγάλῃ,
κι' ἂν ἐλθ' εἰσπράκτωρ ἀναιδὴς νὰ μοῦ ζητήσῃ φόρους
βάζω φτερά στοὺς ὤμους μου κι' ἐδῶ πηγαίνω κι' ἄλλου.

Φ. — Ἀλλ' ἂν κι' αὐτὸς κατόπιν σου πετάξῃ, φουκαρά,
καὶ τὸν λαιμὸ σου σφίγγοντας γυρεύει τὸν παρᾶ;
Π. — Τότε δὲν μένει τίποτα, παρὰ νὰ καταπτύσῃς
τὰς ἀνθρωπίνους πτήσεις.

Φ. — Αἰθέριος μὲ σὲ πετῶ
καὶ τὸν αἰθέρα χαιρετῶ,
τὰς ταχυπτέρους τὰς πνοάς, τὸν δίσκον τῆς ἡμέρας,
μὰ καὶ τὸν δίσκον τῆς νυκτὸς μαζί μὲ τοὺς ἀστέρας,
τοὺς ἀοράτους κι' ὀρατοὺς
σ' ἐμὰς καὶ σ' ὅλους τοὺς βροτούς.

Ἡ γῆ καθήνησε κλαυθμών, ἐξώλης καὶ προώλης...
ἐν εἶνε κατοικήσιμος κι' ἡ τῆς Παλλάδος πόλις.
Μέσα σὲ κέντρα πόλεμοι καὶ πανικὸς στὰ πλήθη,
καὶ φύρδην μίγδην κέραμοι, ξύλων σωροί, καὶ λίθοι.

Καὶ τοῦ παπᾶ νὰ μὴν τὸ πῆς
καὶ σὲ κανένα φλάρο,
ἂν ἀπὸ σοῦστα δὲν κοπῆς,
κὼν ἄμαξα καὶ κάρρο.

Παντοῦ μεγάλοι κίνδυνοι, παντοῦ μεγάλοι φόβοι,
κι' ἐν ποδηλάτων ἂν σωθῆς ὅσοι μὲ πῶς σὲ κόβει,
κι' ἐν μονάχα προσπαθεῖς, καλὲ μου συμπολίτη,
πῶς νὰ γυρίσῃς ἄρτιος κι' ἀνέγκαιρος σὸ σπῆτι,
κι' ὅχι κανένα κλάσμα
κι' ἄχρηστον πλέον πλάσμα.

Βάρβα φουρνέλ' ἀκούς ἐδῶ, φουρνέλα καὶ παρέκει,
ποῦ τρέπεται πρὸς ἄτακτον φυγὴν, καραζευζέκη.
Ἐκεῖ σὲ λάγκους χώνεσαι, γλιστρὰς σὲ σαπουνάδες,
κι' ὅπου κι' ἂν πᾶς κυττάζεις πῶς
λάγκους, σάνιδια, καὶ γιαντῖα...
ἐν εἶναι κατοικήσιμος παρὰ γιὰ σάνιδάδες.

Κάθε περίπατος ἐδῶ σὲν τόπον τῶν Σταδίων
σοῦ φαίνεται κοντολογίης δρόμος μετ' ἐμποδίων,
καὶ τόσος τρόμος σὲ κρατεῖ καὶ τόση κρύα φρίκη,
ποῦ σκέπτεσαι προτοῦ νὰ βγῇς νὰ κάνης διαθήκη.

Πέτα λοιπὸν καὶ σὺ γοργός,
κι' ὁ τῆς Παιδείας Ὑπουργὸς
μοῦ λένε, βρὲ κασίδη,
πῶς σὲ Σχολείων μαθητὰς
ἐνθουσιώδης κατ' αὐτὰς
σημαίας παραδίδει.

**Πελετὴ συμπολιταί,
τῆς σημαίας τελεῖται.**

Σημαία προβάλλει,
λαχτάρᾳ καρδίων...
ἄς γίνῃ μεγάλη
σὲ χερί παιδίων.

Μικρὰ μαθητοῦδια
σὲν λὸκρῳ τῆς κλαῖνε,
μεγάλᾳ τραγοῦδια
Φερραίων τῆς λένε.

Ἀς γίνῃ σημαία τὸ πρῶτο βιβλίο
γιὰ κάθε Σχολεῖο.

Αὐτὴν χαιρετᾶτε,
κι' ἐκεῖ μελετᾶτε
φαναῖς ἱστορίας,
πολέμους ἀνδρείαις.

Σὲ κάθε πτυχῇ
θαρρεῖς πῶς ψυχῇ

κυματίζει μεγάλη
κι' ἴτε παῖδες μᾶς ψάλλει.

Γαλάζιο τὸ χρῶμα, λευκὸ τὸ νειρό της...
ἐμπρὸς μ' ἕνα βῆμα
καὶ κάνετε σχῆμα,
παιδιά, στὸ σταυρό της.

Ἐμπρὸς ὁ καθέννας τοῦ Σχολεῖου μαθητής...
γὰ κάθε παιδί
μεγάλ' ἢ σπουδὴ
τῆς σημαίας αὐτῆς.

Χωρὶς τὴν σπουδὴ της χαμένα, παιδιά,
πηγαίνουν τὰ γράμματα,
χωρὶς τὴν σπουδὴ της κι' ἡ νέα καρδιά
παθαίνει γεράματα.

Σημαία προβάλλει
καὶ στήνονται πάλι
λατρείας βωμοί.

Μεγάλ' οἱ βωμοί της,
καὶ κάθε τιμὴ της
δική σας τιμή.

Συμβούλιον Ὑπουργικόν, αἰθέριον, χιμαίρικόν.

Φ. Τί λόγια τρανὰ
μᾶς εἶπε ξανά
γλυκύστομος ἦρως,
κι' ὁ Στάης ὁ Σπύρος
ἐξῆλθε νὰ σπείρῃ φρονήματος σπόρον
σ' ἡμᾶς, στὸν καθένα,
σὲ στήθη παρθένα
μικρῶν πτεροφόρων.

Ἰερωτάτη τελετὴ τελεῖται, στὰ Σχολεῖα,
κι' ἡ πολυάσχολος Ἑλλάς
μὲ τὰς φλεγούσας κεφαλὰς
καὶ μὲ τὰ μεγαλεῖα,
σὰν εἶδε τὴν παράδοσιν αὐτὴν τῶν σημαιῶν,
νῦν ἀπολύεις ἔκραξε καθὼς ὁ Συμεών.

Π. — Μὰ ποῖος αὐτός, ποῦ φέρεται μετέωρος ἐδῶ;
ὁ Κόντες δὲν σοῦ φαίνεται;

Φ. — Στάσου νὰ τὸν ἴδῃ.
Ἐκεῖνος εἶναι, Περικλῆ, τοῦ κράτους κυβερνήτης...
ἀνίπτατ' ἐπὶ μηλωτῆς σὰν παλαιὸς προφήτης.

Π. — Πετᾶ πετᾶ κι' ὁ Μπαλτατζῆς ὁ τῆς διπλωματίας,
ποῦ σὲ μεγάλας ἔτυχε τῆς γῆς περιπετειάς.

Φ. — Πετοῦν καὶ τῶν Δυνάμεων οἱ Πρεσβεῦταί κοντὰ τοῦ
καὶ στὸν ἀέρα κυνηγοῦν τὴν Ἐξοχότητά του.

Π. — Πετᾶ πετᾶ κι' ὁ Γούναρης, τῶν ἀριθμῶν ξεφτέρη...
κι' αὐτὸν μεταρρυθμίσεων τὸν ἐπίασε μανία...
πετοῦν κοντὰ τοῦ κι' ἔμπορος μὲ τὸν Κουαρλιέρη,
ποῦλθε νὰ δώσῃ σχέδια γιὰ νέα Τελωνεῖα.

Φ. — Πετᾶ πετᾶ κι' ὁ Ναυτικός, ὁργῶν πρὸς ναυτιλίαν...
κι' αὐτὸν τὸν λέγουν ἔμπειρον στήν ἀεροπλοῖαν.
Πετάει κι' ὁ τῆς Θέμιδος, κεφάλι μας γερὸ,
καὶ στὰ φτερά του, Περικλῆ, σηκώνει σὰν φτερό
τῆς Θέμιδος τὴν ζυγαριὰ,
ποῦ λέγεται πολὺ βαρεῖα.

Π. — Ἀμμ' ὁ Λομβάρδος, Φασουλῆ, τοῦ Τζάντε τὸ καμάρι;
ἀνιπτατ' ἐπὶ μηλωτῆς σὰν παλαιὸς προφήτης.

καὶ λὲν πῶς ἐτοιμάζεται κι' αὐτὸς νὰ πτερυγίσῃ
καὶ σίγουρα τὴν ζυγαριὰ θὰ πάρῃ τοῦ Διονύση.

Πετᾶ πετᾶ κι' ὁ Πρόεδρος ὁ πρόφην τῆς Βουλῆς,
ἀν καὶ δὲν κατατάσσεται 'στοὺς ἀεροφιλεῖς.

Ἴδου κι' ὁ Στάης, μασκαρᾶ,
μὲ φόρτωμα βιβλίων,
κι' ἔχει 'στοὺς ὠμούς γιὰ φτερά
σημαίας τῶν Σχολείων.

Π. — Μὰ δὲν μοῦ λές, βρε Φασουλῆ, τί θέλουν ἐδῶ πέρα;
Φ. — Συμβούλιον Ὑπουργικὸν θὰ γίνῃ στὸν ἀέρα,
καὶ συζητήσεις θ' ἀκουσθοῦν σοφῶν ἀεροπόρων
περὶ τῶν μετεώρων.

Χαῖρε, βροῦν οἱ Σύμβουλοι, Κορφιᾶτῃ τετραπέρατε,
κι' αὐτὸς ἀκούραστος πετᾶ
καὶ τοὺς Συμβούλους ἐρωτᾷ:
καμμία τράπουλα γιὰ μπρίτς μαζὶ σας δὲν ἐφέρατε;

Λοιπὸν ἡ Συνδιάσκεψις φρονεῖτε πῶς θὰ γίνῃ;
κι' ὁ Κόντες ἀπαντᾷ πετῶν:
οἱ διπλωμάται τῶν κρατῶν
ἐκεῖ ποῦ θὰ συσκέπτονται, θὰ παίζουν μπρίτς κι' ἐκεῖνο

Ἄκου, φίλε Περικλέτο, πῶς καθεὶς τῶν Ὑπουργῶν
κλαίει σὰν Ἱερεμίας
τὰς πολλὰς παρανομίας
τῶν μεγάλων κι' εὐδοίωνων τῆς Τουρκίας ἐκλογῶν.

Πλὴν ἐγὼ τῆς εὐνομίας μεγαλύνω τὴν μητέρα
καὶ φωνάζω: τί σημαίνει;
λησμονεῖτε κι' ἐδῶ πέρα
πῶς ψηφίζουν πεθαμμένοι;

Συζητοῦν περὶ τὴν λύσιν προβλημάτων διαφόρων
καὶ περὶ τῶν μετεώρων,
τῶν ὑδάτων, τῶν ἀνέμων,
καὶ τῶν ἀεροπολέμων.

Ἄν' ῥωτᾷς καὶ γιὰ τὸ κράτος
λένε πῶς ὁ Κορωνάτος,
λιγερὸ μου κυπαρίσσι,
πρὸς συμφέρον τῶν Ἑλλήνων
ἐνεργεῖ στὸ Βερολῖνον,
ἐνεργεῖ καὶ στὸ Παρίσι.

Λένε καὶ κάποιο τοῦ παιδὶ πῶς πῆγε νὰ παντρέψῃ,
πλὴν ὅλα θὰ τὰ μάθωμεν ὁπότεν ἐπιστρέψῃ.
Ἀεροπλάνον μας ταχὺ πέταξε πρὸς τὸν Ἀρη,
μὰ τὸ στρίψε κι' ὁ Μάγκανος μαζί μὲ τὸν Στριφτάρη,
ληστοφυγὸ δίκαι κι' αὐτοὶ
καὶ τσαρουχάδες φωτιστοί.

Π. — Πλὴν ἄκου βρόντους κομπουριῶν 'στῶν νόμων τὸ Βασιλεῖον
(ἀκού).

Τί βλέπεις;
Φ. — Βλέπω σκοτωμοὺς καὶ πόλεμον ἐμφύλιον.
Κι' αἱ Σύμβουλοι τοῦ Στέμματος ἀκούνε τρομασμένοι
καὶ πᾶνε κάτω 'στὰς κλεινὰς νὰ μάθουν τί συμβαίνει.
Πλὴν ἂς ἀφήσωμεν κι' ἡμεῖς ἄμεσως τὸν ἀέρα,
γιατί μπορεί κι' ἐδῶ ψηλὰ νὰ φθάσῃ καμμιά σφαῖρα.

Π. — Τρέχουν καὶ χωροφύλακες μὲ στρατιὰς Οὐλάνων.
Φ. — Ἀσφάλειαν δὲν ἔχομεν κι' ἐντὸς ἀεροπλάνων.

Π. — Καὶ ποῦ νὰ πάμε, Φασουλῆ, νὰ μὴν ἀκοῦμε κρότους;
Φ. — Νὰ στρέψωμεν τὸν οἶακα κατὰ τοὺς Ὀττεντότους,

κι' ἐπειτ' ἀεροπλέομεν πρὸς τοὺς Βορείους Πάγους,
'στοὺς Λαιστρυγόνες, 'στὸ Θιδέτι, καὶ 'στοὺς ἀνθρωποφάγους
κι' ἐκεῖ νὰ μάθωμεν ἡθῶν πραότητα, σαλιάρη.

Π. — Μὰ ποῖν νὰ πάμε πρὸς ἐκεῖ δέξου γερὸ στηλιάρη.